

Bezoekadres

Maria Theresialaan 99
6043 CX Roermond

Postadres

Postbus 2207
6040 CC Roermond

IBAN: NL10NWAB0636750906

KvK: 67682065

088 88 90 100

info@waterschaplimburg.nl

www.waterschaplimburg.nl

Gedeputeerde Staten van Limburg
Postbus 5700
6202 MA MAASTRICHT

datum	22 augustus 2025
uw kenmerk	2022-002963
zaaknr.	2025-Z10861
documentnr.	WLDOC-1663486819-390574
onderwerp	Zienswijze ontwerpbesluit accepteren en bewerken van afvalstromen verontreinigd met PFAS door CFS met zaaknummer 2022-002963

Geachte leden van Gedeputeerde Staten,

1. Inleiding

Waterschap Limburg dient een zienswijze in tegen het ontwerpbesluit van de Omgevingsdienst Zuid-Limburg, waarin het voornemen wordt uitgesproken om een omgevingsvergunning te verlenen aan CFS B.V. te Weert. Deze vergunning betreft de lozing van industrieel afvalwater, dat PFAS-verbindingen bevat, via het gemeentelijke rioolstelsel naar de rioolwaterzuiveringsinstallatie (RWZI) Weert. Als functioneel bestuursorgaan met wettelijke taken op het gebied van afvalwaterzuivering, waterkwaliteitsbeheer en bescherming van het oppervlaktewater, acht Waterschap Limburg zich rechtstreeks belanghebbende. De beoogde lozing raakt de doelmatige werking van de RWZI Weert én de kwaliteit van het ontvangende oppervlaktewater fundamenteel.

Het waterschap is van mening dat de vergunningaanvraag in de huidige vorm strijdig is met geldende wet- en regelgeving, zoals het beleid inzake Zeer Zorgwekkende Stoffen (ZZS), de Algemene Beoordelings Methodiek (ABM) en de toepassing van Best Beschikbare Technieken (BBT). Daarom heeft Waterschap Limburg eerder negatief geadviseerd over het verlenen van deze omgevingsvergunning via ons advies d.d. 1 april 2025 met zaaknummer 2024-Z13288. Via deze brief wil het waterschap zijn zienswijze tegen het ontwerpbesluit toelichten. En daarbij geven wij nog nadrukkelijker het negatief advies voor het toekennen van deze omgevingsvergunning.

2. Algemeen maatschappelijke belang

De gezondheid van onze leefomgeving en de samenleving komt met deze omgevingsvergunning steeds verder onder druk te staan. Het lozen van PFAS (Zeer Zorgwekkende Stoffen) heeft verstrekkende gevolgen voor het milieu, de samenleving en heeft grote gevolgen voor precedentwerking nationaal en internationaal.

2.1 Afwentelen

Als Waterschap staan wij voor het **niet afwentelen** van problemen naar andere stakeholders, gebieden en generaties. Met het mogelijk toestaan van PFAS-lozingen op het riool is er sprake van afwenteling op andere stakeholders – zijnde het milieu, drinkwaterproductie en daarmee de burger. Verder ligt de grootste schade buiten Limburg waar het aquatisch milieu en uiteindelijk de

drinkwaterproductie in de Randstad verder onder druk komen te staan, oftewel buiten de grenzen van de Provincie Limburg. Daarnaast gaat het om 'forever chemicals' die middels een dergelijke vergunning voor altijd in de natuur terecht komen. Een probleem waar we komende generaties mee opzadelen. Gezien deze meervoudige afwenteling is het toepassen van het '**voorzorgsbeginsel**' meer dan op zijn plaats. Als onderbouwing hiervoor verwijzen wij naar het steeds duidelijker wordende wetenschappelijke bewijs en de toenemende maatschappelijke zorg omtrent Zeer Zorgwekkende Stoffen, waaronder PFAS. Zowel Europa als de Kamer acteren hierop. Zo is er een PFAS verbod in de maak op EU-niveau en heeft de Tweede Kamer zich in meerderheid uitgesproken voor een lozingsverbod op PFAS. Om in het licht van deze wetenschappelijke, maatschappelijke en beleidsontwikkelingen een dergelijke permanente lozing toe te staan staat haaks op het 'voorzorgsbeginsel'.

2.2 Bron aanpak

Als Waterschap zijn wij ervan overtuigd dat vervuilingen aan te pakken bij **de bron** de meest doelmatige aanpak is voor de gehele maatschappij. Wij begrijpen dat de bron in eerste instantie niet CFS is, maar de producenten die uiteindelijk hun afval leveren aan CFS. Het verbaast ons dan ook zeer dat in de conceptvergunning geen effectieve acties zijn opgenomen waaruit blijkt dat CFS gericht stuurt op het verminderen van de toevoer van PFAS, middels een bronaanpak. Met het openlaten van overige PFAS-soorten, naast de drie soorten met een beperking, en geen sturing op het inzichtelijk krijgen van welke PFAS-stromen erbij komen is er geen sprake van een effectieve bronaanpak. Na de leveranciers van het afval is CFS de meest logische bron om de ZZS te verwijderen. Dat is tevens dé commerciële bedrijfsactiviteit van CFS te Weert, echter gebeurt dit maar beperkt. In deze casus wordt volgens het '**vervuiler betaalt**' principe enkel de helft van het probleem opgelost voor een fractie van de kosten die voor de overige helft van het probleem bij de maatschappij terecht komen. Wanneer de lozing van PFAS wordt toegestaan, zullen de maatschappelijke kosten voor de verwijdering én milieu en gezondheidsschade exponentieel stijgen t.o.v. van verdergaand verwijderen bij CFS. De enige mogelijkheid die het waterschap momenteel ziet is om effectief bij de bron(nen) werk te maken van het toewerken naar een '**nullozing**' voor PFAS. Het waterschap is bereid om daarin mee te denken en werken. Wij zijn ons ervan bewust dat PFAS een breed maatschappelijk probleem is dat enkel gezamenlijk opgelost kan worden. Maar wel daar waar de maatregelen het effectiefst zijn en we voorkomen dat via verdunning de '*forever chemicals*' in onze leefomgeving terechtkomen.

2.3 Oppervlaktewater voor drinkwaterproductie

Het Waterschap heeft samen met andere overheden, zoals gemeenten, Provincie en Rijkswaterstaat de gezamenlijke opgave om een zodanige kwaliteit van het oppervlaktewater te garanderen dat natuurlijke zuivering volstaat om hieruit onberispelijk drinkwater te bereiden. Dit is zelfs een van de voornaamste doelstellingen van de Kaderrichtlijn water (KRW). Momenteel staat de kwaliteit van het oppervlaktewater, zoals de Maas, al flink onder druk. De betreffende lozing van CFS mondt uiteindelijk, via het riool en kanaal uit in de Maas waaruit drinkwater wordt geproduceerd. De extra toevoeging van deze significante PFAS-lozing heeft direct en indirect – via precedentwerking – een grote impact op de drinkwaterproductie in Nederland. De productielocaties Gat van Kerksloot (Evides/WWB), Stad aan 't Haringvliet (Evides) en Brakel (Dunea) zullen last ondervinden van deze lozing. In het vergunningstraject is geenszins gekeken naar de gevolgen hiervan, laat staan dat betrokken belanghebbenden zijn geïnformeerd. Gezien onze taak als waterkwaliteitsbeheerder zien wij de noodzaak om via deze zienswijze nogmaals duidelijk te beargumenteren waarom deze vergunning maatschappelijk gezien onaanvaardbaar is en er daarnaast wettelijk voldoende grondslagen zijn om deze vergunning niet goed te keuren.

3. Inhoudelijke bezwaren

3.1 Onjuiste immisietoets

Op basis van de berekening zoals in de technische bijlage van het ontwerpbesluit m.b.t. de immisietoets valt af te leiden dat toegerekend is naar waarden net onder de significantietoets (<10%), voor GenX, PFOA en PFOS (respectievelijk 9,5%, 9,29% en 9,49%). Hierbij is dus geen sprake van maximale emissiereductie met betrekking tot ZZS (wat vereist is), maar eerder normopvulling. Daarbij komt dat hiervoor een aantal aannames zijn gedaan die ons inziens onjuist of niet-transparant zijn. Zo wordt in de immisietoets de effluentlozing van de rwzi op de Zuid-Willemsvaart maximaal opgevuld met de lozing van deze ZZS-stoffen door één bedrijf, zijnde CFS BV. Dit terwijl de ODZL op de hoogte is dat er meerdere bedrijven (alleen al in Weert) zijn die PFAS lozen, ondanks dat hier geen normen zijn opgenomen in de vergunningen van dergelijke bedrijven. In de reactie van de ODZL stelt zij ook dat diverse andere bronnen van PFAS aanwezig zijn. Oftewel, in de immisietoets is uitgegaan van een scenario (geen overige ZZS in de Zuid-Willemsvaart) die de omgevingsdienst zelf meermaals heeft ontkracht. Verder is onduidelijk hoe RHDHV komt aan de debieten t.a.v. van de zuivering. Ook deze cijfers zijn relevant voor het (toe)rekenen naar de significantietoets. Verder is überhaupt de ethische vraag of één bedrijf gebruik mag maken van de volledige ruimte voor ZZS binnen een openbare voorziening zoals het rioolsysteem en de zuivering van Weert. Daarmee is er sprake van een onrealistische en onjuiste immisietoets waarbij sprake is van normopvulling en niet toegewerkt wordt naar maximale emissiereductie.

De gevolgen voor het waterschap kunnen zijn dat uit monitoring blijkt dat de lozing van de RWZI wel (ruim) over de significantietoets gaat. Mogelijk moet het waterschap dan aanvullende reductiemaatregelen treffen om de bedrijfsmatige lozing van CFS BV te compenseren. Oftewel, de doelmatige werking van de RWZI wordt hierdoor ondermijnd. Hierbij zou dan sprake zijn van het afwentelen van kosten van CFS BV naar de burger. Daarbij komt de schier onmogelijke uitdaging om de hoeveelheden PFAS te gaan verwijderen in veel groter debiet. Dit is niet doelmatig en brengt veel hogere 'maatschappelijke' kosten met zich mee. Daarnaast wordt een aantal milieuprincipes op basis van het bovenstaande niet toegepast: 'voorkomen', 'aanpakken bij de bron' en de 'vervuiler betaalt'.

3.2 Motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel

Het ontwerpbesluit voldoet niet aan de eisen van artikel 3:2 (zorgvuldige voorbereiding) en artikel 3:46 (deugdelijke motivering) van de Algemene wet bestuursrecht. Er ontbreekt een overtuigende onderbouwing waarom een jaarvracht van 5 kilogram PFAS aanvaardbaar zou zijn, zonder doeltreffende bronaanpak.

Het aangevraagde totale verwijderingsrendement van 55% is onvoldoende en kan niet als BBT gelden. Vergunningverlening met dergelijke lage rendementen heeft een precedentwerking, met als risico dat andere RWZI's met soortgelijke lozingen worden geconfronteerd.

Verder wordt in het ontwerpbesluit ten onrechte gesuggereerd dat het waterschap instemde met de aanpak van CFS. Het waterschap heeft in december 2023 via een mail aan de omgevingsdienst aangegeven dat essentiële gegevens ontbraken dat geen beoordeling van de actiefkoolinstallatie had plaatsgevonden en werd er aandacht gevraagd voor de minimalisatieverplichting. Daarnaast werd vermeld dat een 80% zuiveringsrendement een vrij matig resultaat was. Deze reactie was opgesteld aan de hand van een jaarvracht van circa 125 gram PFAS. Pas in mei 2024 werd de huidige immisietoets met een aanzienlijke verhoging van het PFAS-gehalte bekendgemaakt. De bijbehorende onderbouwing van de toename is pas in december 2024 ingediend. De aangevraagde

totale jaarlijkse vracht PFAS werd verhoogd van circa 125 gram naar 5 kilogram PFAS. Pas sinds december 2024 is dus inzichtelijk voor het waterschap dat er sprake is van een totaal andere omgevingsvergunning.

De inhoudelijke beoordeling van deze gewijzigde lozingsaanvraag kon dan ook pas plaatsvinden vanaf december 2024. De stelling in het ontwerpbesluit dat er sprake zou zijn van consensus met het waterschap over de voorgestelde aanpak is derhalve feitelijk onjuist. Een aanvraag kan immers pas volledig en correct worden beoordeeld op het moment dat alle relevante stukken volledig zijn aangeleverd.

3.3 Samenstelling afvalwater

In de overwegingen van het ontwerpbesluit voor de omgevingsvergunning wordt op meerdere momenten gesteld dat het voor het bedrijf ondoenlijk zou zijn om volledig inzicht te verkrijgen in de samenstelling van het afvalwater. Dergelijke uitspraken kunnen worden geïnterpreteerd als een impliciete rechtvaardiging voor het lozen van andere PFAS-verbindingen zonder toereikende vergunning, op basis van het argument dat de samenstelling van het afvalwater niet volledig inzichtelijk te maken zou zijn.

Dit is onjuist en onwenselijk. Het is immers het bedrijf zelf dat bepaalt welke afvalstromen het inneemt en verwerkt. Het behoort daarmee tot de eigen verantwoordelijkheid van de inrichting om inzicht te hebben in de aard en samenstelling van de te lozen stoffen.

Deze verplichting is verankerd in de geldende milieuwetgeving. Op grond van de zorgplicht in artikel 1.1a van de **Wet milieubeheer**, alsmede bepalingen uit het **Activiteitenbesluit milieubeheer**, rust op bedrijven de plicht om te weten wat zij lozen. Deze kennis is essentieel om aan milieunormen en vergunningvoorschriften te kunnen voldoen. Dit is ook verankerd in de **Omgevingswet** met de bijbehorende zorgplichten.

Gelet op het bovenstaande is het onjuist dat in het ontwerpbesluit wordt gesuggereerd dat een gebrek aan inzicht in de afvalwaterkwaliteit aanvaardbaar is. Dit staat haaks op de wettelijke verplichtingen van de lozer en ondermijnt de systematiek van vergunningverlening en handhaving.

Gezien het bovenstaande is de ingangscntrole van CFS naar onze beoordeling niet robuust. Het spectrum aan PFAS dat aanwezig kan zijn in de afvalstoffen die door CFS worden ingenomen, is aanzienlijk breder dan de 30 PFAS waarop CFS momenteel analyseert. Hierdoor bestaat het risico dat PFAS worden geloosd die niet zijn aangevraagd en waarop geen monitoring plaatsvindt. De provincie onderkent dit risico, maar accepteert het met de overweging dat het "praktisch niet haalbaar is, gelet op de huidige stand der techniek, om op meer stoffen te analyseren dan in de aanvraag zijn opgenomen." Deze redenering achten wij te beperkt en onvoldoende onderbouwd.

3.4 Onjuiste toepassing Algemene Beoordelings Methodiek

De RWZI Weert is primair ontworpen en bedoeld voor de behandeling van stedelijk afvalwater en biologisch afbreekbaar afvalwater van de industrie. Het afvalwater dat CFS wil lozen, is industrieel van aard en bevat veel ZZS, waaronder PFAS, die niet kunnen worden verwijderd met het huidige biologische zuiveringsproces. Deze stoffen zijn persistent, accumuleren in het milieu en zullen via het effluent worden geloosd. Hoewel CFS adsorptie door middel van actief kool filtratie inzet, is de huidige zuiveringsconfiguratie volgens het waterschap onvoldoende effectief. In de aanvraag worden slechts twee parameters meegewogen: de immisietoets en de kosten van actief kool. Alternatieven

voor een hoger zuiveringsrendement, zoals meerdere koolfilters in serie en/of frequentere vervanging of regeneratie van het filtermateriaal, of alternatieve technieken met hogere rendementen zoals bijv. membraanfiltratie, worden onvoldoende toegelicht. Door bijv. toepassing van meerdere koolfilters in serie kan een hoger verwijderingsrendement behaald worden waarmee invulling gegeven wordt aan de minimalisatieverplichting voor emissies van ZZS-stoffen. Samengevat, een filterstap is niet afdoende gezien de aard van de problematiek, zeker voor een bedrijf als CFS waar het gaat om de bedrijfsactiviteit.

Ook in het Acceptatie en verwerkingsbeleid (= AV-beleid) van CFS wordt aangegeven dat de effluentconcentraties zijn vastgesteld op basis van de immissietoets. Dit is een voorbeeld waarbij niet wordt uitgegaan van wat technisch maximaal aan zuivering haalbaar is, maar waarbij wordt teruggerekend om een zo hoog mogelijke lozing te rechtvaardigen.

Het gebruik van de immissietoets als uitgangspunt is namelijk in strijd met de systematiek van de Algemene Beoordelingsmethodiek (ABM), waarin deze toets als laatste stap is gepositioneerd, ná het vaststellen van de best beschikbare technieken (BBT) en de invulling van de minimalisatieverplichting. In de huidige beoordeling wordt echter geen invulling gegeven aan deze minimalisatieverplichting, hetgeen niet in overeenstemming is met het geldende ZZS-beleid en de zorgplicht uit de Wet milieubeheer.

Deze lozing legt onaanvaardbare druk op de RWZI en brengt bestuurlijke, bedrijfseconomische en technische risico's met zich mee. Het ontwerpbesluit stelt ten onrechte dat het waterschap verantwoordelijk is voor de zuivering van PFAS, terwijl de rioolwaterzuiveringsinstallatie hier niet op is ingericht. Wij vragen dan ook om een rectificatie van deze foutieve uitspraak.

In het verlengde daarvan wordt het 'de vervuiler betaalt'-principe genegeerd. Zo wordt de voorgenomen verhoging van de lozing van 57.300 m³ naar 150.000 m³ per jaar niet onderbouwd met een analyse van de baten voor CFS, terwijl de lasten impliciet bij het waterschap worden gelegd.

3.5 Opmerkingen ten aanzien van de efficiëntie en de toegepaste BBT-technieken

Het effluent van de RWZI wordt geloosd in een watergang die onder beheer staat van Rijkswaterstaat. In de voorliggende aanvraag wordt toestemming gevraagd om circa 5 kilogram PFAS per jaar via het effluent in het oppervlaktewater te lozen. Deze voorgenomen lozing staat haaks op het landelijk ZZS-beleid, waarin 'nullozing' als uitgangspunt geldt.

Het vermelde totaalrendement van de toegepaste zuivering bedraagt circa 55%. Dit wordt als onvoldoende beschouwd en kan niet worden aangemerkt als Best Beschikbare Techniek (BBT). In de kosteneffectiviteitsmemo wordt bovendien geen onderscheid gemaakt tussen de batchverwijdering en de nageschakelde filter op het overige afvalwater. Volgens deze memo wordt bij een debiet van 411 m³ per dag een gemiddeld verwijderingsrendement van circa 55% behaald, waarbij wordt opgemerkt dat dit in de praktijk mogelijk nog lager ligt.

Door louter een kostenoverweging als onderscheidend criterium te hanteren, wordt reeds aangetoond dat een betere en schonere oplossing mogelijk is. CFS heeft de kosten voor het vervangen van de filters begrensd tot een bedrag van € 284.000,-, hetgeen volgens CFS het maximum is om kosteneffectief te blijven. Kosteneffectiviteit kan echter geen valide argument vormen om een suboptimaal verwijderingsrendement te accepteren.

In de overwegingen van het ontwerpbesluit wordt gesuggereerd dat het feitelijke verwijderingsrendement hoger zal zijn, omdat het daadwerkelijke lozingsdebiet lager zou liggen dan het aangevraagde debiet. Deze redenering is onjuist. De ontwerp omgevingsvergunning voorziet expliciet in een vergund debiet van 411 m³ per dag (oftewel 150.000 m³ per jaar), en op basis daarvan is de aanvraag beoordeeld. Niet op de huidige praktijksituatie van 157 m³ per dag. Het beoordelen van een aanvraag op basis van een gunstiger, maar niet vergund praktijkdebiet is onwenselijk en ondermijnt de rechtszekerheid, zeker gezien de brede maatschappelijke zorgen omtrent PFAS-lozingen.

Om die reden is het essentieel dat de toegestane lozingsgrenzen ondubbelzinnig worden geformuleerd en juridisch bindend worden vastgelegd in de omgevingsvergunning. De huidige vergunningtekst leidt ertoe dat de milieulast — met alle bijbehorende risico's — feitelijk wordt verlegd naar het waterschap en daarmee naar de samenleving. Tevens dient te worden opgemerkt dat de GenX-parameter een PFAS-verbinding betreft met een korte koolstofketen. Het is de vraag of actief kool de meest efficiënte verwijderingstechniek is voor dit type verbinding. In zowel de overwegingen van het besluit als in de door CFS aangeleverde stukken wordt het onderscheid tussen korte en lange keten-PFAS niet benoemd.

Dit is een belangrijke omissie, aangezien de ketenlengte een cruciale factor is bij het bepalen van de effectiviteit van verwijderingstechnieken. Actief kool is bewezen effectief in de adsorptie van langeketenvormen zoals PFOA en PFOS, vanwege hun grotere molecuulmassa en sterkere hydrofobe karakter. Korteketenvormen, zoals GenX (HFPO-DA), zijn aanzienlijk moeilijker te verwijderen met actief kool vanwege hun kleinere moleculaire structuur en verhoogde oplosbaarheid in water. Hierdoor glippen ze makkelijker door de filtratie heen.

Daarnaast speelt ook competitie om adsorptieplaatsen een rol. Hoewel actief kool lange keten-PFAS relatief goed kan adsorberen, kunnen deze moleculen de beperkte bindingsplaatsen op het kooloppervlak bezetten. Daardoor blijft er nóg minder capaciteit over voor de toch al slecht adsorbeerbare korteketenvormen. Het mechanisme waarbij lange ketens eerder binden dan korte, draagt dus bij aan de beperkte effectiviteit van actief kool voor stoffen als GenX – niet zozeer doordat korte ketens worden "verdrongen", maar doordat ze van meet af aan nauwelijks worden geadsorbeerd.

Gelet op het bovenstaande is het ontbreken van een expliciete afweging van de ketenlengte van PFAS-verbindingen in de besluitvorming en onderliggende documentatie een relevante tekortkoming. Voor een doeltreffende verwijdering van korteketenvormen zoals GenX zijn alternatieve technieken, zoals ionenwisseling of omgekeerde osmose, vaak aanzienlijk effectiever. Het niet benoemen van deze verschillen kan leiden tot suboptimale keuzes in saneringsstrategieën of waterbehandeling.

3.6 Belemmering huidige en toekomstige taken van het waterschap

Het waterschap is medeverantwoordelijk voor het garanderen van een zodanige kwaliteit van het oppervlaktewater dat natuurlijke zuivering volstaat om hier uit onberispelijk drinkwater te bereiden (zoals vastgelegd in de KRW). Met deze indirecte lozing wordt het waterschap in deze opgave ernstig belemmerd. Het waterschap heeft momenteel onvoldoende wettelijke gronden en technologische mogelijkheden om de negatieve gevolgen van de lozing van 5 kilogram PFAS te verminderen, laat staan te voorkomen. Als waterschap investeren wij in medicijnrestenverwijderingsinstallaties met o.a. de innovatieve zuivering in Sijpeveld. Echter, dit gaat enkel om de verwijdering van

medicijnresten en is niet gericht op PFAS. Onderzoek van Stowa concludeert dat de behandeling van het afvalwater in de RWZI Simpelveld met actief kool niet heeft geleid tot enige verwijdering van PFAS. Daarmee kan het waterschap in het geval de vergunning verleend wordt enkel lijdzaam toezien hoe via het rioolsysteem en de zuivering het oppervlaktewater in o.a. Noord-Brabant en Zuid-Holland achteruitgaat. Nogmaals, de enige kansrijke plek om het probleem aan te pakken is bij de bron.

De komende jaren wordt van het waterschap verwacht dat het, mede op basis van Europese regelgeving, aanvullende stappen zet om onder meer medicijnresten uit afvalwater te verwijderen. De toelating van nieuwe, moeilijk afbreekbare stoffen zoals PFAS verhoogt de complexiteit van deze toekomstige opgaven aanzienlijk, en ondermijnt de technologische en financiële uitvoerbaarheid ervan. Het toestaan van de lozing in de voorgestelde vorm leidt ertoe dat toekomstige investeringen in zuiveringstechnologieën moeilijker rendabel zijn en verhoogt bovendien de druk op het waterschapsbudget. Daarmee worden lasten afgewenteld op de algemene belastingbetaler, hier zijn ook grenzen aan waar wij als waterschap – vanuit wetgeving – op moeten sturen.

Tevens kan deze omgevingsvergunning, waarbij met minimale inspanning een maximale lozing wordt toegestaan, leiden tot een precedentwerking. Indien vergelijkbare vergunningen in de toekomst op dezelfde wijze worden verleend, zal het cumulatieve effect van dergelijke lozingen de reeds bestaande druk op de RWZI's van het waterschap aanzienlijk verergeren.

4. Conclusie en verzoek

Waterschap Limburg concludeert dat de ontwerpvergunning in algemene zin:

- meervoudige afwenteling goedkeurt;
- een niet effectieve bronaanpak omvat;
- en de drinkwaterbronnen, in gebieden waar al schaarste is, kwalitatief verder onder druk zet.

Waterschap Limburg concludeert dat (in) de ontwerpvergunning:

- een onjuiste immissietoets is uitgevoerd met vergaande gevolgen voor het waterschap;
- de kwaliteit van het oppervlaktewater bovenmatig verslechtert;
- geen correcte toepassing van BBT en ABM is toegepast;
- in strijd is met het ZZS-beleid en het 'de vervuiler betaalt'-principe;
- de huidige en toekomstige (zuiverings)taak van het waterschap ondermijnt.

Het waterschap Limburg verzoekt het bevoegd gezag nogmaals de aanvraag voor een omgevingsvergunning in de huidige vorm te weigeren. Bel met het waterschap op 088 – 88 90 100 als u vragen heeft. Mailen kan ook naar vergunningen@waterschaplimburg.nl. Wilt u het zaaknummer 2025-Z10861 noemen als u ons belt of mailt. Dan kunnen wij u beter helpen.

Hoogachtend,

het dagelijks bestuur,



ir. E.J.M. Keulers MMO
secretaris-directeur



S.M.M. Borgers
dijkgraaf